

POSTANOWIENIE

Dnia 26 stycznia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z wniosku D. K.
przy uczestnictwie Miasta W.
o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 26 stycznia 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w W.
z dnia 12 kwietnia 2017 r., sygn. akt V Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Według art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten nie narusza norm Konstytucji i pozostaje w zgodzie z zaleceniami Rady Europy, dopuszczającymi wprowadzanie środków ograniczających dostęp do sądu najwyższego szczebla.

Wnioskodawca zarzucił zaskarżonemu postanowieniu Sądu Okręgowego w W. z dnia 12 kwietnia 2017 r. naruszenie art. 398²⁰ k.p.c. oraz art. 123 § 1 pkt 1 w

związku z art. 175 i 172 § 1 i 2 k.c., a wniosek o przyjęcie do rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej uzasadnił występowaniem w sprawie istotnych zagadnień prawnych:

- czy przedstawienie przez wnioskodawcę w toku postępowania apelacyjnego toczącego się ponownie na skutek wydanego przez Sąd Najwyższy orzeczenia kasatoryjnego nowych dowodów podważających jednoznacznie okoliczności, które stanowiły podstawę dokonanej przez Sąd Najwyższy wykładni budzących wątpliwości przepisów prawa, uchyla stosowanie reguły przewidzianej w art. 398²⁰ k.p.c.,

- czy przerywa bieg terminu zasiedzenia pozew o wydanie nieruchomości wniesiony przez podmiot wpisany do księgi wieczystej jako użytkownik wieczysty, gdy właściciel nieruchomości wiedział o sporze dotyczącym prawidłowości tego tytułu i gdy następnie prawomocnie stwierdzono nieważność czynności prawnej - umowy o oddanie gruntu w użytkowanie wieczyste.

Ponadto skarżący wskazał na potrzebę dokonania wykładni art. 398²⁰ k.p.c. jako budzącego poważne wątpliwości w orzecznictwie sądów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie objęte podstawami kasacyjnymi, doniosłe z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy i nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może się przyczynić do rozwoju prawa. Powołanie się przez skarżącego na takie zagadnienie wymaga jego sformułowania oraz uzasadnienia występowania w sprawie (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2003 r., II CK 324/03, z dnia 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05, z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05).

Skarżący nie przedstawił argumentów świadczących o występowaniu w sprawie tak rozumianych zagadnień prawnych.

Pierwsza podniesiona przez niego kwestia, dotycząca związania Sądu Okręgowego wydanym w sprawie przez Sąd Najwyższy orzeczeniem kasatoryjnym,

opiera się na założeniu, że na etapie ponownego postępowania apelacyjnego przedstawiono nowe dowody, podważające okoliczności faktyczne, które stanowiły podstawę dokonanej przez Sąd Najwyższy wykładni przepisów prawa. Tymczasem w rozpoznawanej sprawie Sąd Apelacyjny uznał, że przy ponownym rozpoznawaniu sprawy ustalony stan faktyczny nie uległ zmianie. Nie zachodzi więc potrzeba podejmowania tej kwestii.

Zagadnienie przerwy biegu terminu zasiedzenia w kontekście stanu faktycznego sprawy było już przedmiotem wyjaśnień w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 28 października 2016 r. (sygn. akt I CSK 689/15).

Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na przesłankę określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. (potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów) wymaga wykazania, że treść określonych przepisów prawa nie została dostatecznie wyjaśniona w dotychczasowym orzecznictwie lub że istnieje potrzeba zmiany dotychczasowej wykładni tych przepisów. Gdy w ramach stosowania wskazanych przepisów powstały w orzecznictwie już określone rozbieżności, skarżący powinien je przedstawić, jak też uzasadnić, że dokonanie postulowanej wykładni jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, z dnia 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, z dnia 8 lipca 2009 r., I CSK 11/09). Skarżący zaś nie przedstawił wątpliwości co do wykładni art. 398²⁰ k.p.c., ani rozbieżnych orzeczeń sądów, dotyczących tego przepisu. Samo odwołanie się do argumentacji zawartej w piśmie procesowym z dnia 22 marca 2017 r. - wniesionego w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym (k. 358) - nie mogło być uznane za wystarczające.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

jw

r.g.